

Autor: Andrew Hamilton

Nežidé, všichni Nežidé (tedy skoro všichni...) milují Židy – nejen milují, přímo je uctívají. Proč?

Důvodů je celá řada, ale jedním z nich je i vrozená židovská brutalita.

Jak napsal Gustavem Le Bon inspirovaný Sigmund Freud ve své knize *Psychologie masy a analýza Já* z roku 1922, skupina „uznává sílu“, a tak „od svých hrdinů vyžaduje sílu, dokonce násilí. Chce být ovládána, utlačována a svých pánů se bát.“

Co nás napadne, když se řekne „Židé“?

Komunismus a zavraždění desítek milionů v Rusku a východní Evropě, „bezpodmínečná kapitulace“, Morgenthauův plán, vývoj atomové bomby s cílem zničit střední Evropu, terorismus, sionismus, Irgun, Izraelské obranné síly (IDF), Mosad, současné válečné štváčství, nekonečné intervence a „revoluce shora“, „ruská“ a židovská mafie, „američtí“ mafiáni jako Dutch Schultz, Louis „Lepke“ Buchalter a Meyer Lansky, Murder, Inc., ADL, SPLC, JDL a JDO, AIPAC, Úřad zvláštního vyšetřování (OSI), nechutné mnohaleté stíhání Ernsta Zündela, Johna Demjanjuka a tuctů dalších nevinných lidí, vraždy, mučení, politická korektnost, zákony proti „podněcování nenávisti“, Velká výměna migrací, svévolné věznění nebo likvidace pověsti i života lidem, kteří využívají svobody slova a myšlení.

Když prohlédneme iluzi směšné pohádky o „nebohých, pronásledovaných Židech“, odhalí se nám jejich skutečná tvář: bohatí, mocní, panovační, sebestřední, chamtiví, prolhaní, krutí, lhostejní k utrpení i právům ostatních, společensky, vzděláním, finančně, politicky i etnicky privilegovaní, šéfové, nesnášenliví, násilníci a svolní i k masovému vraždění a genocidě.

Židé šikanují ve velkém formátu, napůl psychotičtí tyrani, kteří jako by to neměli v hlavě pořádku. (Právě proto dostal jeden z jejich nejproslulejších gangsterů přezdívku „**Bugsy**“ /něco jako „mentál“ nebo „rapl“ – pozn. DP/.) Tato odtrženost od reality však paradoxně jejich sílu nijak neumenšuje, spíš naopak.

Židovské chování nesvazují vnitřní morálka ani platné právo. A jejich moc *de facto* nemá žádnou protiváhu.

V dostatečných počtech Židé po konsolidaci své moci přistupují k subverzi státu i kultury.

Stát se v jejich rukou mění na židovský nástroj, zločinecký syndikát zahalený do hávu zákonné autority. Dochází k delegitimaci světových vlád, včetně nadnárodních a mezinárodních organizací. Síla a moc nahrazují organické podoby autority.

V židovsko-gójském vztahu ztělesňují Židé maskulinní princip, běloši pak femininní; Židé brutální sadisty, běloši obdivné pohledy vrhající masochisty. S intenzitou psychologického, emočního i fyzického zneužívání úměrně roste i míra obdivu. A není to obdiv jen hraný.

Běloši se v přítomnosti psychologicky dominantního Žida chovají jako stydlivé, ale dostupné koketky.

Hrůza z Židů

Blízko k témuž židovskému zlu ale má i zcela opačná reakce: „hrůza z Židů“. Někteří běloši nevzdorují židovským výpadům proti jejich rase, kultuře, víře, zvykům, zákonům, svobodám nebo lidem ne proto, že by Židy milovali, ale protože se jich děsí.

Strach je to ostatně zcela opodstatněný.

Proto bychom se mohli mylně domnívat, že obecně vzato podněcuje vnějškové vyznání a činy oddanosti *strach*, zatímco uvnitř bují averze.

Pravděpodobné však je, že upřímná láska a zbožštění Židů se na židovském úspěchu a moci podílejí mnohem výrazněji než strach.

Nezapomínejme ani na obecnou nevědomost živenou lžemi a cenzurou. Většine bělochů tak pravděpodobně zůstává pravda o Židech skrytá.

Začali by je nenávidět, kdyby skutečně poznali, co jsou zač?

Židé s tím počítají. I proto je tuhá cenzura nedílnou součástí „balíčku“ židovské moci. (Totalitářství je jejich druhou přirozeností.)

Jen proto, že Židé věří tomu, že by jim pravda ublížila, to tak ještě nemusí být. Židé si ostatně hýčkají spoustu nesmyslných představ. Lze si tak snadno představit, že naivní běloši by na pravdu klidně mohli reagovat ještě nábožnějším obdivem.

Židé si to zjevně nemyslí. Snad mají pravdu. Tak či onak se cenzura stala něčím nepostradatelným – je to přece dobré pro Židy.

U kořenů obdivu

Otevřené projevy na obdivu k brutalitě založeného filosemitismu pochopitelně nejsou příliš časté, přesto se však najdou.

Živě si vybavuji sloupek konzervativního autora **Jeffreyho Harta**, dlouholetého pisálka pro **Buckleyho *National Review***, někdy z 80. nebo 90. let minulého století.

Hart zde se zálibnými detaily a nepokrytým nadšením popisuje, jak Izraelci zavraždili Palestince nebo nějakého jiného Araba. Obětí byl myslím disident-básník nebo spisovatel. Židé ho zabili tak, že do jeho telefonu nainstalovali výbušninu. Detonaci pak provedli jednoduše: vytočením jeho čísla.

Hart se jen stěží dokázal ovládat a euforicky popisoval, jak muži výbuch utrhl hlavu, která se následně skutálela po podlaze.

Profesor anglické literatury na univerzitě v Dartmouthu Hart má etnický ne zcela jednoznačné příjmení, narodil se v Brooklynu a promoval Kolumbijské univerzitě. Podle mě ale bude běloch. Pokud by ale přece jen byl Žid, dal by se jeho sloupek zařadit do kategorie projevů vrozené židovské brutality. Mám však silné podezření, že jeho óda na politicky korektní úkladnou vraždu byla vyšinutým vyjádřením určitého bělošského typu.

Jiným příkladem, tentokrát ne s tak otevřenými projevy vychutnávání si židovské krvežíznivosti, ale přece mnohém vypovídající o hlubokém obdivu k židovské agresivitě a síle, může být vyjádření filmového režiséra **Johna Hustona** (*Maltézský sokol*, *Poklad na Sierra Madre*, *Key Largo*, *Asfaltová džungle*):

[Hollywood je] džungle. Přesně podle mého gusta... Není to jenom místo, kde jsou ulice pojmenovaný po Samu Goldwynovi a budovy po Bingovi Crosbym. Nejsou to jen růžový Cadillacy se sedačkama s leopardím vzorem. Je to džungle a v ní se ukrývá jedno z největších průmyslových odvětví země. A týchle džungli vládnu predátoři – fascinující tvrdáci. L(*ouis*). B(*urt*). Mayer je jeden z nich. Mám ho rád. Teď je nahoře, ale musí si dávat bacha – jeden špatný krok a je vyřizený. Je mazaný. Má cit pro byznys.... L. B. je tvrdák. Nikdy se vás nesnaží přesvědčovat o

tom, o čem zrovna mluvíte, vždycky se dívá dál, aby si podržel vládu nad studiem. Doreho (producent **Dore Schary**, později předseda ADL) miluje, ale jednou ho zničí. L. B. má pětadesát. Ale je růžovoučký, zdravý, usmívá se. Doremu je sice o dvacet let míň, ale vypadá děsně: staře, nezdravě a ustaraně. Protože L. B. si džungli hlídá jako lev. Ti nejvyšší postavení predátoři jsou ale tady v New Yorku. Předseda Loew's Inc. **Nick Schenck**, král králů, se odtud z New Yorku usmívá a zpozdlí pozoruje, že zákulisí, ale skutečnou mocí vládne on: sleduje, jak se smečka chystá na některé z menších zvířat, připravená v každém momentě k útoku! Nick Schenck nemá svoje fotky v každých novinách, nevymetá večírky a jen nerad se ukazuje na veřejnosti, ale právě on je opravdovým vládcem smečky. A všechno to zvládá z New Yorku! Bože, jací to jsou tvrdáci! (Lillian Rossová, *Picture*, 1952, s. 11-12.)

Ano, tvrdáci to skutečně jsou.

Jak Huston dobře věděl, stala se Mekka stříbrného plátna semenišťem salónního komunismu a perverze.

Úrodnou půdu poskytovala také organizovanému zločinu. Příkladem ze „zlatého věku“ je třeba prezident studia Columbia Pictures Harry Cohn a jeho *velmi* dobré konexe. Když byl ještě Ronald Reagan kalifornským guvernérem, využíval své kontakty z Hollywoodu k zaúkolování židovského podvodníka, aby ukončil nepříjemné stávky. A v podobném duchu se nesla i nedávná hollywoodská aférka gangstera/soukromého očka **Anthonyho Pellicana**.

Hollywood vznikl zčásti i proto, aby se obešly Edisonovy filmové patenty a první židovští filmoví magnáti mu za ně nemuseli platit licenční poplatky. Protože Edison sídlil na východním pobřeží, utekli piráti před vysokými právními výdaji do Hollywoodu. Kalifornie byla pro Edisona dost daleko na to, aby si zde židovští podnikavci mohli *de facto* přivlastnit jeho vynálezy bez reálné hrozby sankcí, přestože se jasně pohybovali za hranou zákona.

Právě toto „tvrdáctví“ Huston tolik obdivoval, přestože měl dost taktu nevybalit to do světa takto doslovně. Byl si ale všeho plně vědom.

Hartův a Hustonův vášnivý filosemitismus dobře ilustruje pocity až příliš mnoha gójů. Je jim naprosto jasné, co se děje, ale nevadí jim to – vlastně jsou z toho nadšení. Pro tyto góje jsou Židé spíš bohy než „pouhými“ polobohy. Dokonce i papežové se dnes klanějí svým „starším bratrům“ a „otcům“ ve víře.

Lidstvo je podle všeho k tomuto druhu atavismu, krutosti, surovosti, nenávisti a hanebnosti, jež Židé zosobňují, velice mocně přitahováno. V jistém slova smyslu si tak vyvolilo (nebo si nechalo vnutit) skoro dokonalé božstvo, skvělý to doplněk své temné duše.

Úvaha Andrewa Hamiltona **Philosemitism and Brutality** vyšla na webu Counter-Currents Publishing 23. března 2012.